

V 67. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Polygrafka nejen ve Štětí

Jana Urbanová

Maturitní ples

Jan Burian

Karneval na ledě

Milí čtenáři, prázdniny klepou na dveře a my přinášíme nové 67. Bezevšeho. Samozřejmě na poslední chvíli, ale přece se podařilo poskládat střípky událostí a sestavit obraz druhého pololetí v naší škole. Teď už nikdo z nás nezapomene, stejně mám ale podezření, že jsme na něco zapomněli. Také už nestihneme zpracovat události z posledních dní.

Přinášíme vám zajímavá interview, například s novými pedagogy v naší škole nebo s usměvavou, charismatickou, kouzelnou paní Janou Urbanovou, která k nám přijela již podruhé a vyprávěla žákům o svém dětství v terezínském ghettu. A vše, co řekla, padalo na úrodnou půdu. Viděla jsem to na výrazu a zájmu všech zúčastněných a byla jsem na naše žáky pyšná. Vyzpovídala jsem také Šárku Makovskou alias Šérly, ilustrátorku našeho časopisu, která končí velmi zajímavou školu, ale Polygrafka jí zůstala v srdci navždy. Určitě vás zaujme i článek o besedě se svérázným písničkářem Janem Burianem, hudebníkem, cestovatelem, textařem, který mě neuvěřitelně nadchl, pobavil a inspiroval. Interview s ním přineseme v dalším čísle.

Přinášíme spoustu fotografií, například třídy ve školním roce, také každoročně nemůžeme vynechat událost roku, což je ples čtvrťáků.

Díky kolegům byly zaznamenány i exkurze do tiskáren nebo škol navazujících na Polygrafku. A protože se na konci školního roku jezdí na výlety, najdete tu i fotoreportáže nebo články o tom, jak se Polygrafáci vypravili třeba do Fukova, zajeli si do Prahy do

Národního muzea nebo vyjeli pod stan do Jetřichovic. Kolega Filip Stojaník měl skvělý postřeh. Mobily zůstaly v batohu a všichni si na výletě normálně povídali!

Momentálně jsou žáci druhých a třetích ročníků na sportovním kurzu v Drhelnách. Užívají si krásné přírody a turistiky. Fotografie a možná i nějaké záznamy z deníků zoufalých žáků, kteří momentálně nemají signál, přineseme v podzimním čísle.

V novinách je toho ještě spousta, tentokrát i fotografie z ateliéru. A tak se může každý, kdo to u nás nezná, přesvědčit o tom, jak zajímavé práce grafici vytvářejí.

Maturity jsou za námi, čekají nás závěrečné zkoušky, dny se valí jako voda, a než se nadějeme, budou tu prázdniny, na které se neuvěřitelně těším. A zase mám letos pocit, že takhle jsem se ještě netěšila. Klasika! Odpočinek prostě potřebujeme všichni, protože letošní rok nás opět stál hodně sil. Máme za sebou opakované nebezpečné dotírání covidu, ale zasáhlo nás také mnohem větší zlo, které tu stále je. Musím pořád myslet na Ukrajinu a na to, co bych si počala, kdybych ztratila svůj domov, svoje zázemí, natož blízké. Děkuji za bezpečí v naší zemi a za lidi, kteří neotupěli a uvědomují si, kdo to způsobil. Děkuji za lidi, kterým zůstal zdravý rozum a mají srdce na správném místě. Nemohu se dočkat léta a koupání, odpočinku a pohody v našem domě se zahradou. Konečně zbyde čas na to, abych vyplela okraje cestiček a spáry mezi kameny (ale nic neslibuji). Třeba nebudu dělat vůbec nic. Prázdniny jsou právě teď za dveřmi, stačí je jen otevřít a vstoupit!

Iva Šabatová

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgp.cz

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΖΙΩΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

LEDEN AŽ DUBEN 2022

- V lednu proběhl na DM „Dýchánek při svíčkách“, na kterém se probírala témata veselá i smutná a někdy i záhadná.
- Jeden únorový večer překvapil čerstvým sněhem, a tak kluci, překvapivě ti nejstarší, si ho vyběhli ven užít a postavili pořádného sněhuláka. Sníh zlákal také mladší obyvatele DM k pravé sněhové koulovače.
- V dalších měsících patřil intrácký čas většinou společenským hrám. Hrála se Bomba, Městečko Palermo, Tipni si, 6 bere, Macháček, Vědomostní soutěž apod.
- Skupinové schůzky pro čtvrtáky směřovaly už k dospělému životu a byly věnovány tématům jako PARTNERSTÍ, MANŽELSTVÍ, RODIČOVSTVÍ. Nechyběla ani reflexe uplynulých let života na DM. Čtvrtáci pozitivně hodnotili, že život na intru jim přinesl mnoho kamarádů a přátel a naučil je samostatnosti a toleranci. Negativně hodnotili spíše věci technického rázu.
- Podařilo se udělat i společné foto všech obyvatel DM (je v plánu, že na chodbě budou konečně opět viset i fotky z let minulých) a také fotku intráckých čtvrtáků, a to na stejném místě jako kdysi, před čtyřmi lety. Pořádně se na fotky podívejte a porovnejte, nakolik se změnili či zůstali stejní.
- V tomto školním roce jich končí hodně, čtrnáct, velká skupina, navíc ještě odchází do dospělého života kluci a holky ze 3.B, a tak po nich všech zůstane velká díra v našich srdcích, vždyť to byl kus života, co jsme společně prožili...

-lo-

Rekonstrukce prostor OV

Velmi neútluné prostory bývalých dílen odborného výcviku (maloofset a knihtisk) prošly v letošním školním roce rekonstrukcí a právě zde se rodí budoucí posilovna a klubovna, které budou moci užívat žáci Polygrafky už v příštím školním roce. Máme se na co těšit. Pokud seženou dobrého trenéra, možná začnu posilovat! (Co na to říkáš, Eliško alias Rambo?)

-ŠA-

POZVEDNĚTE SLABÉ

Žáci naší školy se již tradičně zapojili do sbírky POZVEDNĚTE SLABÉ, a to 26. května 2022.

Sbírka je výjimečná tím, že vybrané peníze zůstanou ve městě, kde se sbírka koná a je předem určená organizace, které vybrané peníze budou předány.

V letošním roce to je Salesiánský klub mládeže ZAVINÁČ – nízkoprahové zařízení pro děti a mládež, které doprovází děti a mladé lidi na jejich klikaté cestě životem a pomáhá jim v situacích, které zažívají. Pomáhají řešit: školu, práci rodinu, vztahy, hledání sama sebe, zdraví, jednání s úřady, chování, bydlení, peníze, práva, volný čas...

Tentokrát byla sbírka náročná vzhledem k současné situaci v naší republice – ukrajínští uprchlíci, zdražování energií, nedávná doba covidu... Studenti se více než kdy jindy museli vyrovnávat s odmítnutím a odmítavými reakcemi.

Přesto se jim podařilo vybrat více jak 5 000 Kč.

Patří jim poděkování a díky patří i vám všem, kdo jste do sbírky přispěli.

Zúčastněné dvojice:

- 1.S: Kroutilová, Walter
- 2.A: Vörösová, Procházková
Anyalai, Kocman
- 3.S: Stárková, Surý
- 3.A: Heroutová, Karásek

-lo-

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky

Odborový svaz novinářů a pracovníků médií České republiky vyhlásil výsledky soutěže Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky 2021/2022.

S potěšením konstatujeme, že se náš školní časopis BEZEVŠEHO umístil na 2. místě.

Kategorie Nejinspirativnější středoškolský časopis 2021/2022

1. místo
TRUŇK, Gymnázium Uherské Hradiště
 2. místo
BEZEVŠEHO, SOŠ mediální grafiky a polygrafie, Rumburk
 3. místo
GILOTINA, Gymnázium Brno-Řečkovice
- Finalisté soutěže bez dalšího pořadí**
- Školník, Gymnázium Mladá Boleslav
 - Restart, Masarykovo gymnázium Příbor
 - Kompot, Gymnázium Praha 9
 - Naše svodka - Svobodná chebská škola
 - Kanada Times, SOŠ Trineckých železáren
 - Agromagazín, Soukromá SŠ zemědělská

Exkurze ve Pharmingu Varnsdorf

Dne 16. května se třída 2. A vydala do firmy Pharming, která má na severu dvě divize. Jedna sídlí v nedalekých Zahradách u Krásné Lípy a druhá ve městě Varnsdorf. Žáci se mohli dozvědět spoustu nových vychytávek v rámci polygrafické výroby, každého zaujalo něco jiného. Grafici byli překvapeni, že moderní desky pracují na takzvané bezprocesní bázi, kdy se osvítlí desky v osvitové jednotce a dále se vyvolávají až pomocí vhlčího roztoku ve stroji. Tiskaři byli pře-

kvapeni velikostí stroje KBA a jaké má nové vychytávky. Knihačky nejvíce zaujala horká ražba (zlatička) a moderní výsekový stroj. Všem se exkurze líbila a výlet jsme zakončili posezením v cukrárně Hosana.

Romana

Polygrafka na cestách

Reklama • Polygraf • Obaly • 2022

*Příjemné setkání
s absolventy Polygrafky*

UNIVERZITA PARDUBICE FAKULTA CHEMICKO - TECHNOLOGICKÁ

Veletrh reklamy,
polygrafie, obalů
a inovativních
technologií
proběhl ve dnech
3. - 5. května 2022
v Praze.

VOŠ OBALOVÉ TECHNIKY ŠTĚTÍ

Skupinka našich žáků navštívila Vyšší odbornou školu obalové techniky ve Štětí. Sami si vyzkoušeli ruční výrobu papíru, grafický návrh na krabičku, kterou vytiskli, na ploteru vyřízli a sami poskládali do finální podoby. Žáci si prohlédli prostory školy a internátu. Program byl opravdu bohatý. Domů odjeli plni báječných zážitků a nových informací.

L. Pazderníková

Chtěla bych vám představit novou paní učitelku Olgu Jenšovskou. Přišla k nám jako záskok za pana R. Riedela, který se vrátil učit na ZŠ v Mikulášovicích kvůli absenci vyučujících. Pan učitel mi moc chybí, ale paní Jenšovskou jsem si taky velmi rychle oblíbila. Tady máte možnost ji poznat z trochu jiné stránky.

Rozhovor s naší novou paní učitelkou

● Prozradte nám o sobě něco osobního. Jaká jste?

Docela těžká otázka, nad kterou jsem se musela chvíli zamyslet. Čím jsem starší, tím více miluji přírodu, les a klid. Proto jsme koupili domek na samotě u lesa s velkou zahradou. A to je můj svět. Zahradka, houbaření a tři kočky. Tam jsem šťastná. Spoustu času s manželem věnujeme zvelebování domu i zahrady.

Ve volných chvílích si ráda pouštím hudbu bratří Nedvěďů a stále v ní nacházím něco nového.

Mám ráda vše srovnané a uklizené a mým oblíbeným výrokem je „každá věc má mít své místo“. Někdy tím rodině pěkně brnkám na nervy.

Jsem podnikavá a veškeré organizační věci vyřizuji v naší rodině já. Zajímám se také o kryptoměny a dělám na internetu různé programy spojené s krypto a investicemi. Snažím se vždy dodržet, co slíbím, a jednat férově. Nedokážu se přetvařovat, jsem hodně upřímná a občas se některých lidí dotknu, i když to nemyslím zle.

● Co všechno učíte a jaké je vaše minulé zaměstnání?

Učím český jazyk a občanskou nauku. V minulosti jsem učila tyto předměty na základní a pak na lesnické škole. Poté jsem s manželem podnikala plno let v hostinské činnosti a také pracovala v dětském domově jako vychovatelka.

● Jaké bylo vaše očekávání a jste tu spokojená?

Věděla jsem, že se za ty roky asi dost ve školství změnilo, ale přesto jsem byla překvapená změnami, které nastaly. Myslím tím hlavně přístup studentů k výuce, ale i přístup učitelů ke studentům. Obojí je jiné a pro mě nové. S tím jsem měla na začátku problémy se přizpůsobit. Jinak jsem tu ale velmi spokojená a jsem ráda, že jsem na nabídku kývla. Je to pro mě zajímavá zkušenost.

● Jaký vztah máte ke studentům a ke kolegům?

Co se týče kolegů, je zde velmi příjemná a kamarádská atmosféra. A z mého pohledu jsem mezi kolegy zapadla dobře. Ještě bych zde taky chtěla podělovat kolegům Makovskému a Mackovi za pomoc s počítačem a kopírkou.

Co se týče studentů, na začátku byli rozladěni, že víc zkusím, než byli zvyklí, ale postupně se s tím smířují a myslím si, že už si začínají uvědomovat, že je to jen pro jejich dobro.

Nejvíce jsem bojovala s 1.A. Jak po stránce vědomostní, tak po stránce kázeňské. Ale i tam už jsou vidět pokroky, za což jsem moc ráda.

Celkově bych řekla, že je zde plno nadaných a milých studentů, se kterými se dobře pracuje a z většiny hodin mám dobrý pocit.

● V hodině českého jazyka jste se zmínila, že je vám bližší epika a k lyrice moc blízko nemáte, znamená to tedy, že jste spíš racionální člověk?

Ano, jsem ryze praktický a racionální člověk. Obdivuji umění básníků napsat krásné lyrické verše, ale sama si z poezie raději přečtu Kytici od Erbena, kterou miluji.

● Dodám takovou menší zajímavost, s paní Šabatovou jste chodily na stejné gymnázium. Jste si blízké?

S Ivou Šabatovou jsme chodily nejen na stejné gymnázium, ale i na stejnou pedagogickou fakultu. Už od gymnázia jsme byly velmi dobré kamarádky a často se navštěvovaly i doma. Společně jsme prožívaly období dospívání i prvních lásek. Na vysoké škole jsme jezdily s partou na prázdniny a podnikaly společně plno dalších akcí. Iva mě také přivedla k folkové hudbě, kterou mám ráda dodnes. Po vysoké škole jsme se sice obě rozprchly jinam, ale vždy o sobě věděly. A jsem ráda, že jsme se zde zase setkaly. Iva byla hlavním důvodem, proč jsem tu nabídku zde přijala. Původně jsem se už do školství po té dlouhé odmlce nechtěla vracet.

- Kamila -

Nová členka redakční rady

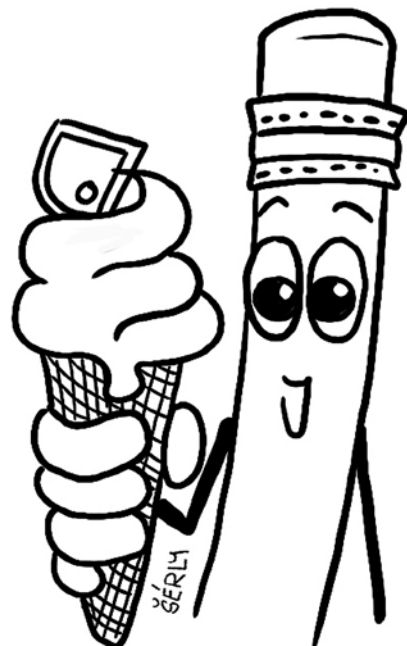

Zdravím vás všechny. Mé jméno je **ELIŠKA MAŠTALÍŘOVÁ**, ale raději si říkám Elizabeth. Rozhodla jsem se přidat k redaktorскому týmu s nadějí, že mu budu nápomocná s produkcí. Ráda kreslím (především digitálně), píšu, hraju videohry, ráda se dívám na filmy a kreslené seriály a čtu knihy, ke kterým vám budu psát recenze. Doufám, že alespoň někoho z vás přesvědčím se přidat k nám čtenářům a prozkoumat svět všelijakých příběhů od různých autorů a autorek.

Dále o mně můžete zjistit to, že umím plynule anglicky. Cizí jazyky mám velice v oblíbení, i když je nemožné se je naučit všem. Také mám ráda zvířata, ale kočky mám ze všech nejraději. A nakonec jen dodám, že moje oblíbená barva je černá. Takže mi černobílá paleta časopisu Bezevšeho velice vyhovuje.

Snad vás zaujmu mou první recenzí na knihu s názvem „Alchymistova šifra“ od Kevina Sandse. Zatím čau.

-Elizabeth-

Na začátku tohoto školního roku k nám do školy, konkrétně na odborný výcvik, přišla posila pan JIŘÍ OTÁHAL, bývalý student naší Polygrafky. A já jako jeden z jeho žáků, jsem byl pověřen ho vyzpovídat, protože každá praxe je s ním šileně zábavná a velice originální.

● Kde jste pracoval předtím, než jste přišel pracovat k nám?

Do Rumburku jsem se vrátil z Prahy, kde jsem byl šest a půl roku a stačí mi to do konce života. Mé poslední zaměstnání bylo ve firmě Ferratt, kde jsem pracoval rok a půl jako technolog-produkční. Tato pozice obnášela perfektní znalost strojového vybavení ve firmě, dával jsem zakázkám konkrétní podobu, musel jsem vybrat nejvhodnější způsob výroby, aby byly spokojeny všechny strany. Předtím jsem pracoval ve firmě Huhtamaki Flexible jako hlavní tiskař s funkcí směnového mistra na kotoučovém stroji Muller-Martini. Tento ofsetový stroj tisknul UV barvami na jakýkoliv materiál, nejčastěji shrink sleeve a obaly na dehydrované potraviny, dále byl vybaven dvěma flexojednotkami. Toto byla obrovská škola života. Před Prahou jsem pracoval ve dvou tiskárnách, v Pardubicích a v Přelouči, tam jsem tisknul na maloformátových ofsetových strojích KBA (jako je ve škole, ale čtyři a pětibarvových) a na ADASTU. V tiskárnách se pohybuji od školy, což je už dlouhých patnáct let.

● Co vás přivedlo k nám na školu dělat mistra na odborném výcviku? Víme, že jste tu byl žákem.

Popravdě? Byla to náhoda. Jednoho podzimního dne v roce 2020 jsem v Rumburku potkal manžele Šabatovy a po krátkém rozhovoru se mne zeptali, jestli bych nechtěl pracovat ve škole jako učitel odborného výcviku. No a já chtěl, protože od mých studentských let mám tuto školu nesmírně rád. Za roky v tiskárnách vím, že úroveň

ROZHOVOR s novým učitelem OV tiskařů

absolventů nebyla vysoká, myšleno obecně, nikoliv na konkrétní školu, a já jsem si dal za cíl pokusit se „vychovat“ novou generaci kvalitních tiskařů. Jestli se to povede, se uvidí v dalších několika letech.

● Máte za tenhle rok z praxe zajímavý zážitek?

Pro mě je zajímavý každý den, pokaždé něčím jiným.

● Co vás na práci nejvíc baví?

Nejvíce mě baví, když vidím nějaké úspěchy u studentů, to je to, co mě posouvá kupředu. Mě hlavně baví polygrafická výroba, je to rozmanitá produkce, pokaždé je to něco jiného, žádná pásová výroba.

● Jak trávíte volný čas s rodinou?

Jsem aktivní člověk a vedu k tomu i své dvě malé děti. Na každý den vymyslím nějaké aktivity, hodně jezdíme na kole, chodíme na dětská hřiště. Hraji florbal, badminton, fotbálek, žádný sport mi není cizí, v zimě lyže, v létě kolo. Volný čas trávíme také na zahradě, kde si pěstujeme vše, co máme rádi. Nemám rád nudu, a jak říká moje maminka, neumím odpočívat. A jak říkám já, vyspím se v hrobě...

● Co byste změnil na naší škole?

Já jsem na škole krátce, pořád se ještě rozkoukávám a učím se, jak učit. Takže upřímně, já bych nic neměnil. Je to rozjetý vlak a já do něj jen nastoupil.

A. Petříček, 3.S

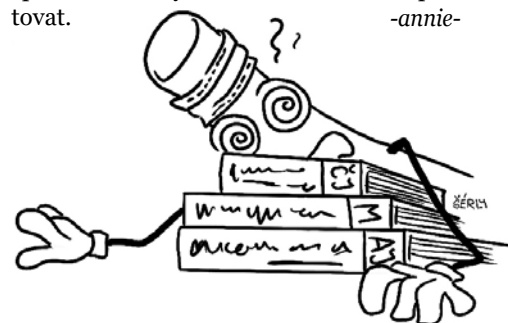

Jak může být škola náročná

Všem se někdy nechce do školy. Ty myšlenky „dnes na to kašlu“, „co se stane, když nepřijdu“, máme všichni. Ovšem ve většině případů jde o lenost, já mám však na mysli horší a vážnější případy, než je lenost, přesněji řečeno psychické či jiné problémy a kam až mohou v případě školy dojít. Tito lidé, co trpí například depresemi, úzkostmi ne vždycky mají náladu na to být mezi lidmi, sedět v lavici a učit se. Nemají sílu na to, aby vnímali učitele, nemají ani pořádně sílu na to, aby zvedli hlavu z lavice. Ano, to, že žák leží na lavici, nemusí ihned znamenat, že spí, někdy prostě nemá psychickou sílu čelit škole. Ztráta síly, motivace bývá hodně silná a jen těžko to lze přebít. Samozřejmě se tohle všechno pak ukazuje na známkách, které se zhoršují. Za to pak mohou být doma i fyzicky trestáni, a to jim nepomůže. Někdy se doma rodiče hádají natolik, že to ovlivní psychický stav jejich dětí, kteří se poté nemohou soustředit ve škole, přijdou domů se špatnou známkou a rodiče je za to potrestají, dítě ani neposlouchají. Nevěří, že má dítě psychické problémy, nechtějí to řešit, řeknou, že to je puberta. Myslíte, že tohle dá dítěti motivaci se učit a být ve škole? I učitelé toto můžou zhoršovat. Dítě se může doma učit, jak chce, ale kvůli psychice, stresu třeba test nemusí napsat dobře a učitel se mu ještě vysměje. I tento případ jsem již zažila.

Spolužáci taky nemusí být vždycky podpora. Ne každý si uvědomuje, že špatné známky spolužáka nemusí být, že je hloupý. Někdo ani nepřemýšlí, jak ten jeho „vtípek“ vlastně může ublížit. Pro mě jako pro studentku s úzkostmi je škola někdy výzva. Ráno se přemlouvám vstát z postele, protože vím, že dnes nemám sílu na to jít do školy a být hodná a milá na všechny. Necítím se psychicky dobře a nechci sedět mezi spolužáky. V tu chvíli se prostě necítím ve třídě dobře a nechci tam být, ale vím, že musím. Avšak jediné, čeho jsem schopná, je si sednout a lehnout si na lavici. Musím se přemlouvávat, abych si psala zápisky, a doopravdy se snažím vnímat učitele, ale je to těžké. Víím, že nejsem sama, kdo to takhle má. Tímto článkem chci poprosit všechny rodiče, učitele, ale i vás žáky. Nestěžujte školu lidem s psychickými problémy, už teď to mají těžké. A vy, kteří tyto problémy máte, řekněte si o pomoc. Podle mě by se nemělo chodit do školy, když je vám psychicky špatně. Mělo by se to omlouvat a respektovat.

-annie-

ŠÁRKA MAKOVSKÁ alias ŠÉRLY

Šerly je dlouholetou ilustrátorkou našeho školního časopisu. Přestože již dlouho neseďí v našich lavicích, protože už dávno odmaturovala, stále je novinám nablízku, s láskou spolupracuje a zdobí stránky novin úžasnými kresbičkami. Před časem se zastavila na slovíčko, moc hezky jsme si popovídaly, a protože studuje velmi zajímavou školu, kde uplatnila svůj talent, napadlo mě přinést tento rozhovor. Šárčino studium by mohlo motivovat některé z vás, kteří ještě nevíte, jakým směrem se po maturitě vydáte.

- **Na které škole momentálně studuješ a jak tě vůbec tato škola napadla? Byla to jasná volba, nebo jsi uvažovala o jiných školách?**

Studuji na SUPŠ a VOŠ v Jablonci nad Nisou, momentálně jsem v posledním ročníku VOŠ – RAŽENÁ MEDAILE A MINCE. Přesně si už nevzpomínám, kde jsem ji našla, jestli to bylo v katalogu škol nebo někde na internetu. Jistě ale vím, že právě moji rodiče mě na ni upozornili a za to jsem jim strašně vděčná. Mimo ni jsem ještě měla podanou přihlášku na zdravku. Ke zdravotnictví mě to odjakživa strašně táhlo, bohužel jsem studium už několikrát odložila. Jeden čas jsem uvažovala o dálkovém studiu, ale teď už vím, že bych to neutáhla. Momentální studium vyžaduje moji plnou pozornost. Po škole zatím nevím, co bude, jestli studium nebo práce.

- **Jak se na takovou školu dostat? Dělala jsi talentovky?**

Ano, skočila jsem do nich po hlavě. Okrajově jsem tušila, co mě čeká, ale nijak jsem se na ně nepřipravovala. Řekla jsem si, že to zkusím a uvidí se. Byla jsem z talentovek trochu nespá. Ve většině případů se na tuto vošku hlásí lidi z jejich střední školy, kteří se ve čtvrtáku na střední na talentovky připravují. Popravdě jsem moc nedoufala v úspěch.

Talentovky trvaly asi půl dne a skládaly se ze tří částí. Nejprve nás postavili ke stojanům a mělo se kreslit uhlem podle umělohmotného modelu (torzo). Poté jsme obdrželi hlinu a modelovali osmikorunovou minci podle představivosti. Mezitím si nás po jednom volali k pohovoru, který nebyl

nijak složitý. Strašně rychle to uteklo a moc si z toho už nepamatuji. Z Jablonce jsem odjížděla zcela vyčerpaná a to hlavně psychicky. A o pár dní později mi přišel dopis s přijetím. Ten rok se nás hlásilo docela dost a dost nás i uspělo. Byli a jsme silný ročník.

- **Vím, že letos končíš, a vím, že bydlíš v Liberci v podnájmu a do Jablonce dojíždíš. Bylo tomu tak od začátku, nebo jsi bydlela na koleji? A jaké to je, když člověk vyletí z hnízda až po maturitě? Jsi Rumburačka a najednou škola v Jablonci... Stýskalo se ti?**

Bydlím v podnájmu v Liberci už od začátku. Spolu se mnou tu bydlí můj pes Maxwell. Do školy do Jablonce dojíždím každý den autobusem nebo tramvají. Někdy mi cesta ze školy připadá nekonečná, i když trvá jen půl hodiny.

Samozřejmě se mi pořád stýská a občas vzpomínám i na starou dobrou Polygrafku. Jak moc se asi změnila, jak se mají učitelé, jestli jsou učebny stále stejné... Domů k rodině se vracím většinou na víkend, ale někdy si studium vyžádá pozornost i několik týdnů, a tak se doma ukážu třeba i jednou měsíčně.

Byla to pořádná změna, z maloměsta do velkoměst. Stále pendluji mezi Libercem a Jabloncem, vnímám, jak jsou tato místa rušná, a díky tomu si uvědomuji, jak moc se mi stýská po malém a klidném městě, po procházkách v lese, po loukách a klidu.

- **Jaký byl přechod na vyšší odbornou školu. V čem se výuka liší?**

Jaký je vůbec režim dne a rozvrh?

Hlavním rozdílem je především méně početná třída. Nás je tedy 12, ale i to už je na

VOŠce moc. Máme méně teoretických hodin a v rozvrhu hlavně převyšují dílny, ateliérové modelování a kreslení. Prolínají se tu různé předměty. Tím, že je to umělecká škola, nesmí chybět studie anatomie člověka, dílenská technologie a dějiny mincovnictví. Máme tu i ekonomiku, hodiny grafiky a samozřejmě angličtinu. Vypracováváme seminární práce, referáty, píšeme písemky a nechybí ani zkoušení v hodině.

Máme tu i pololetní práce, na kterých pracujeme skoro dva měsíce. Pokaždé je toto zadání pro všechny tři ročníky VOŠ. Téma pololetní práce nám většinou zadává Česká mincovna a druhým rokem začínáme spolupracovat i se Slovenskem. Obdrží se téma a podmínky práce. První týden, až dva, se pracuje na návrzích. Obě strany jak líc (avers) tak rub (revers) musí být kompozičně sladěny a v tom je někdy pořádný háček. Je potřeba vybrat finální návrh, který se detailně vystínuje a zapaspartuje. Poté se začne modelovat hlinou na předem odlité kotouče.

V hlině se dbá na správně vymodelovaný základ, až na ten pak můžete stavět další vrstvy a detaily. Po dokončení modelace v hlině se odlíje sádrový negativ. V této fázi se především ryje písmo a doladují detaily. Pak se odlíje finální sádrový pozitiv. Ten se už jen dopraví a je hotovo. Bohužel někdy to je o dost složitější, než se zdá.

- **Měla jsi za dobu studia třeba krizi? Měla jsi chuť toho třeba někdy nechat? (Ptám se z vlastní zkušenosti, já na vysoké škole krizovky měla).**

Myslím, že jsem někdy měla nějaké ty pochybnosti, zda tato škola není nad moje síly, ale nikdy to nedošlo tak daleko, abych ukončila studium. Stále to byl obor, který mě zajímal a bavil, jen bylo potřeba se kousnout a naučit se hromadu věcí, a pak už to šlo samo. Jsou věci, které nejde okoukat nebo se je naučit během chvíle jako na písemku, ale je potřeba je „vysedět“, jak říkají naši učitelé, modelovat, kreslit a dělat chyby. To samé pořád dokola a dokola, dokud to nezvládneš z paměti. Na zkušenostech hodně záleží a vyplatí se.

zvonění na přestávku a den mu uteče jako voda. Někdy bychom se spolužáky velmi ocenili, kdyby měl den 48 hodin.

Učitelé tu jsou skvělí, pomáhají, jsou ochotní nám skoro vše strpět. Nikdy si nestěžují, že nám jednu věc musí stále dokola opakovat. Někdy to jsou nervy na obou stranách, jindy jsme zas na stejné vlně.

● **Dala ti Polygrafka nějaké základy, ze kterých čerpáš? A jak na naši školu vzpomínáš?**

Z Polygrafky jsem si odnesla plno znalostí, jako absolvent grafického oboru je využívám denně. Stále dělám grafiku, fotím, kreslím na grafickém tabletu a mám za sebou i kódování webovek. Tyto znalosti se nikdy neztratí a je možnost je stále zdokonalovat. Na Polygrafku jako takovou mám dobré vzpomínky. Po učitelích se mi stýská. Někdy vzpomínám na vtipné momenty z hodin, jindy zase na lyžařský nebo turistický kurz. Na to se zapomenout nedá. Chybí mi ranní schůze s redakcí.

● **Je něco, na co se nedá zapomenout, nebo něco, na co bys ráda zapomněla?**

Asi nejde zapomenout na ty nejvíc stresující chvíle, maturitu, maturitní ples a cel-

kově asi celý 4. ročník. Ráda vzpomínám na usměvavé učitele, vymalované učebny na praxích, ranní schůze redakce a turistický kurz na kole.

● **Do Bezevšeho kreslíš stále a já ti neskutečně děkuji. Hlavně za to, že jsi iniciativní a ptáš se, co je potřeba. Reaguješ na všechna naše přání. Jsi velkou oporou a já mám stále chuť s novinami pokračovat, protože právě ty a pár dalších věrných Pátků nabíjejí baterky strojeku, který by dávno utíchl. Jak je to možné, že jsi ze školy již tři roky a pořád nám pomáháš. Kde se to v tobě bere?**

Mám ke střední škole silné pouto. Něco, kam se ve vzpomínkách ráda vracím. Při studiu na střední se v mém životě toho tolik odehrálo, zde jsem začala rozvíjet své schopnosti, objevovat nové koníčky a zájmy. BZV je pro mě taková srdcovka. Na tomto časopise jsem se tolik vyřádila svými kresbami, byla to moje odreagovačka od každodenního shonu.

● **Čeká tě závěr studia. Můžeš nám poodhalit, jak budou vypadat zkoušky? Co budeš ke zkouškám muset všechno udělat?**

Závěrečné absolutorium VOŠ se skládá z teoretických zkoušek a obhajoby závěrečné práce, k tomu je potřeba napsat nějakou tu seminárku. Teoretické zkoušky se podobají jako těm na střední. Vylosujete si otázku a pak o tom mluvíte. Tímhle způsobem nás čekají dějiny mincovnictví, technologie z dílen a anglický jazyk. Ano, i když jsem maturovala z matematiky, stejně jsem té angličtině nakonec neutekla. Obhajoba se dá popsat jako odprezentování své absolventské práce a to i v anglickém jazyce. Na začátku roku si měl každý zvolit svoje téma medaile, které bude zpracovávat. Já jsem si jako správný rodák vybrala náš Dymník. Svoji práci pak musíme obhájit před komisí. (Proč jste si toto téma vybral?... Proč je to ztvárněno tímto způsobem?... atd.) Dá to ještě hodně práce se připravit, ale snad se v té angličtině nezamotám.

● **A co dál? Budeš ve studiu ještě pokračovat? Zůstaneš v Liberci, nebo se vrátíš do Rumburka?**

Toť otázka, zatím si nejsem ničím jistá. Možná v Liberci ještě nějakou tu chvíli pobudu. Ale určitě bych se chtěla vrátit do Rumburka, hlavně kvůli rodině a maloměstskému klidu. Mincovnictví bych se určitě nevzdala. To, co studuji, mě moc baví a budu to chtít dělat i dál. Postupně se snažím zaplnit své portfolio ohledně grafičiny, abych se v budoucnu mohla uplatnit i jako grafik.

● **Máš vůbec čas věnovat se ještě nějakým dalším koníčkům?**

Většinou jak kdy. S mojí workoholickou náturou si moc klidu nedopřeji. Zájmů mám nespočet, a proto se je snažím střídat. Většinou si toho naložím tolik, že pak vůbec nestíhám.

● **Vzkázala bys něco Polygrafce, jejím žákům, učitelům a všem, které jsi tu potkávala?**

Stýská se mi po bezstarostných dnech. Stále vzpomínám na naše jedinečné učitele a co všechno jsme se třídou zažili. Říkám si, jak byla střední jednoduchá. Učitelům přeji pevné zdraví a nervy se studenty.

Děkuji Šárce za opravdu výživné odpovědi. Mohla bych se určitě ptát dál a stále by bylo o čem si povídat. Šárka je zkrátka aktivní člověk s obrovským motorem uvnitř. Takovou ji znám. Navíc je to neskutečně milá a skromná bytost. Šárko, ať se ti u zkoušek podaří zúročit tvůj talent, ale i pracovitost a pílí. Zlom va!

-ŠA-

● **Jak jsi zvládala zkoušky?**

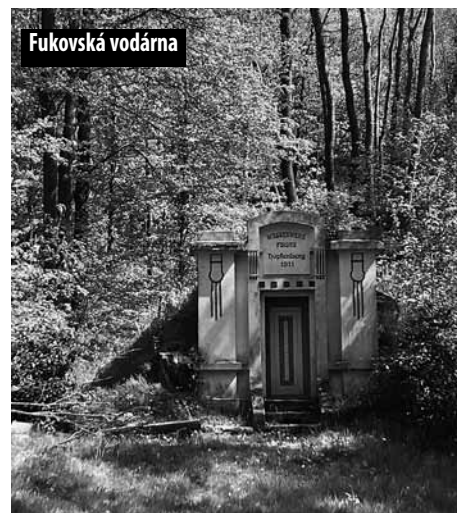
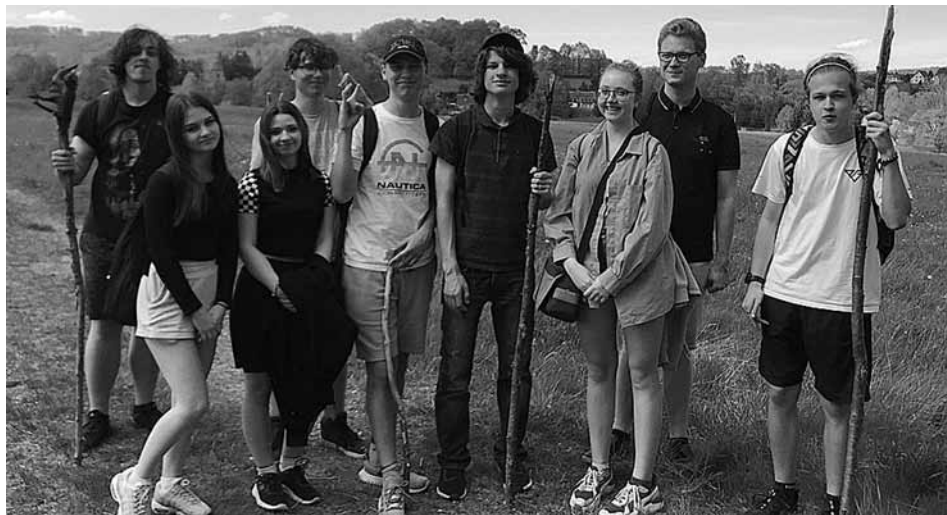
Jak se na zkoušky připravuješ?

Studium pro mě jako člověka z venku bylo ze začátku docela náročné. Všemmu jsem se musela naučit.

Připravuji se podobně jako na maturitu. Vypracovávám otázky, učím se. Na dílnách a v ateliéru pracuji na absolventské (závěrečné) práci. Jako správný rodák jsem si pro absolventskou práci vybrala náš Dymník. Dávám do toho, co to dá, a snad to nějak dopadne. Studium je hlavně o tradiční ruční výrobě, modelaci a rytí do oceli. Je to dost náročné na ruce. Naneštěstí se mi během studia rozjel karpální tunel, a tak je potřeba si práci rovnoměrně rozložit a nepřehánět to.

● **Co spolužáci? Máš nové přátele? Jací jsou učitelé?**

Jako třída jsme v pohodě, nejsou zde žádná velká zbrojení a hlavně tu je pohodová atmosféra. V určitých hodinách se potkáváme všechny tři ročníky Vošky a to už se v počtu přibližujeme podobě jedné třídy na střední. Každý máme zadanou práci a termíny, které musíme dodržovat. Skoro pořád je potřeba pracovat na 110% a někdy i víc. V zápalu práce člověk nevnímá čas ani

Výprava do Fukova

Devět žáků a jeden učitel vyrazili na výlet po stopách zaniklé obce Fukov u Šluknova. Stalo se tak za teplotně příznivého květnového odpoledne a skupinka dobrovolníků se vydala poznat místa, jimiž se prohnaly dějiny tak závrtně, že po této spoušti mnoho památek nezbylo. K viditelnějším pozůstatkům patří secesní vodárna či železniční nadjezd, po kterém vjel Hitler v říjnu 1938 do nacisty obsazeného pohraničí, čímž vyvrcholil začátek konce relativně klidného období mezi dvěma světovými válkami.

Od té doby už nic nebylo jako dřív, což platí také o dalších osudech Fukova, čehož důkazem je, že dříve malebná obec byla v poválečném období vysídlena a následně zlikvidována. Na první dojem smutné místo však stále přitahuje turisty, novináře, historiky i fotografy. A není divu. Nádherná příroda, nevšední historie i příjemný terén si své zájemce vždy najdou. Seznamovat se s regionální historií, poznávat přírodu a přitom se setkávat s druhými lidmi by mělo patřit k základní výbavě každého zvědavého a otevřeného člověka, který má rád místo, kde žije. I z tohoto důvodu se určitě nejednalo o náš poslední výlet.

-fis-

Foto: -emm-

Třída 3.A na výletě v Praze

8. - 9. 6. 2022 - Výlet 2.S do Jetřichovic

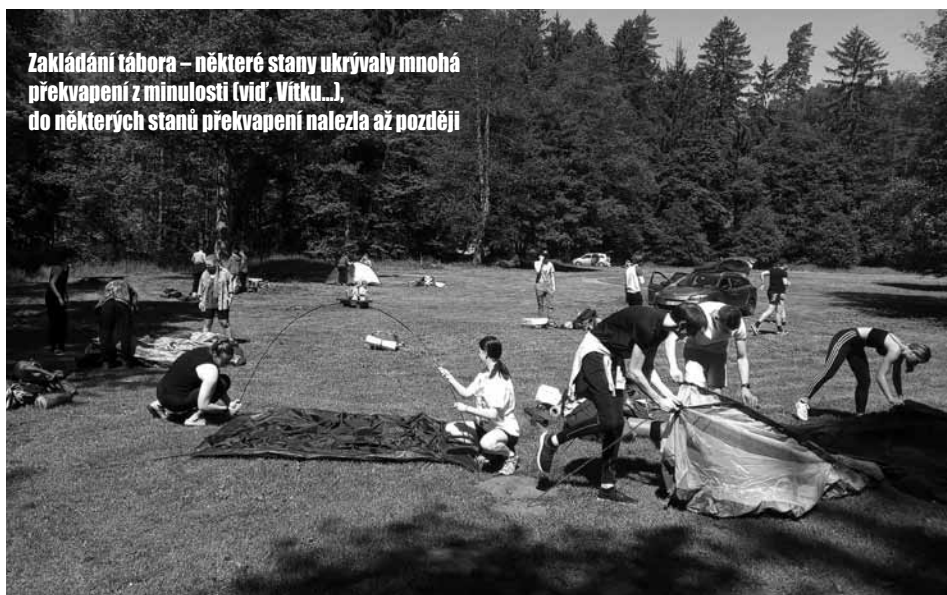
Vileminina vyhlídka – ráj pro sběratele borůvek a milovníky krásné přírody

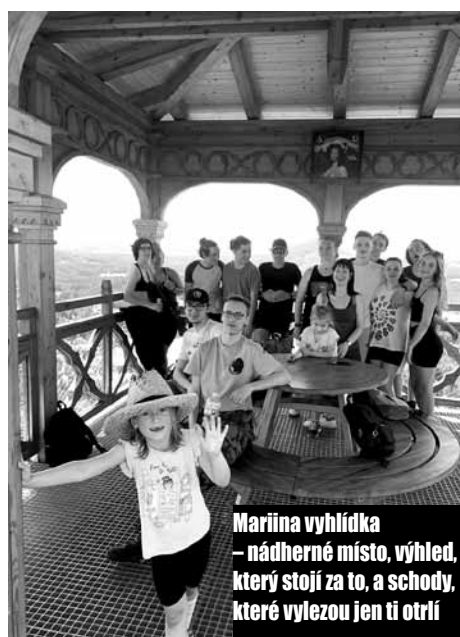
JETŘICHOVICKÝ RÁJ

– dáváme deset z deseti, že, draží?

Zakládání tábora – některé stany ukřivaly mnohá překvapení z minulosti (vid', Vítku...), do některých stanů překvapení našla až později

Čínská polévka, pokus třetí – Vítek si (prý) velmi pochutnal, dvakrát to vyklopil (myšleno vodu z kastrůlky) a my jsme se dobře pobavili

Mariina vyhlídka – nádherné místo, výhled, který stojí za to, a schody, které vylezou jen ti otrlí

Tomášovy nohy a jejich výhled

A. Bartůňková

Projekt – velký stan pro velké kluky, jen Honza jim chyběl

OKÉNKO ŠKOLNÍ METODIČKY PREVENCE

● Ve druhém pololetí školního roku probíhalo druhé kolo třídnických hodin (první proběhlo v předchozím pololetí), zaměřené na mapování problémů jednotlivých tříd (1.A, 1.S, 1.P, 2.A). Ve 2.S už jsme šli hlouběji a formou skupinové práce jsme řešili téma POMLUV.

● Ve 3.A a 4.S se uskutečnily třídnické hodiny zaměřené na reflexi uplynulých let studia na naší Polygrafce a sdílení příprav na závěrečnou zkoušku, maturitní zkoušku a budoucích plánů.

● Další akcí v rámci prevence rizikového chování byla dvouhodinová beseda externí organizace Teen Challenge pro 3.A na téma **ZÁVISLOST**. Besedu lektoroval pracovník této organizace pan **TIPAN**. Žákům se beseda líbila, převážně ji hodnotili kladně, jen jim trošku vadilo, že jsem já a paní učitelka na český jazyk do ní vstupovaly se svými dotazy. No, nedalo nám to...

UKÁZKY NÁZORŮ ŽÁKŮ 3.A:

- Bylo to dobrý, bavilo mě to. Mám ráda, když někdo vypráví svoje příběhy a příběhy někoho jiného... Už to všechno ale vím, viděla jsem dokumenty o drogách...
- Beseda se mi líbila, že jsem se dozvěděla něco nového, bylo to zajímavé.
- Bylo to zajímavé, ten jeho příběh.
- Bylo to super a sranda. Ukázalo mi to, že vím, jak nechci nikdy skončit, příběh byl zajímavý.
- Bylo to velmi zajímavé.
- Sympatický pán, nové znalosti, doporučuji.
- Dozvěděli jsme se spoustu zajímavých věcí, jak to doopravdy chodí.
- Zjistil jsem víc věcí a ten pán věděl, o čem mluví.
- Dobrý příběh a přednáška.

UKÁZKY NÁZORŮ ŽÁKŮ 3.S:

● Závislosti jsou všude kolem nás. Ať už ty zdravé nebo ty destruktivní. Každý v této zemi a v této společnosti máme možnost si vše sehnat, legálně či nelegálně. Sám za sebe jsem se do něčeho závažného nedostal a jsem za to vděčný. Práce s těmito lidmi musí být nepředstavitelně náročná. Nedomážu si to představit. Pana Tonda velice obdivuji za to, že zvládl tak náročnou cestu v jeho životě.

● Z besedy mám celkem dobrý dojem, ač mě mrzí, že jsem se nedostal k některým ze svých otázek. Pro pana přednášejícího mám obdiv, vzhledem k tomu, že už byl ve svém životě ve velmi špatných situacích... a stejně byl schopen opustit tento životní styl a stát se tím, kým je. Bohužel je toto téma na naší škole i v naší části země dost aktuální a je dobré o tom žáky poučit.

● Už na základní škole jsme se bavili o závislostech na různých návykových látkách, avšak vždy to bylo jen z úst učitelů, kteří s tím sami neměli zkušenost a spíš to byla pro ně povinnost nás informovat. Z toho důvodu jsem asi čekala, že to bude podobné. Musím uznat, že jsem se zmýlila a beseda mě hned zaujala. Bavilo mě, jak o tom pán mluvil a poté s námi sdílel svou zkušenost. Jsem ráda, že jsme tu besedu měli.

● Beseda mi přišla zajímavá. Pan Tipan si tím prošel, a tak věděl, o čem mluví. Myslím, že člověk, který si tím neprošel, tak by asi nemohl těmto lidem pomáhat. Sama se potýkám s člověkem, který je závislý, ale bohužel s tím nic nezmůžu. Je hrozné vidět blízkou osobu takhle. Každý by si měl projít takovouto přednáškou.

● Závislost je zlo, o kterém se mluví velmi často, ale neuškodí se o ní edukovat i nadále. O drogy se konkrétně zajímám pár let, dnes to ale bylo poprvé, co jsem se setkala s vyléčeným člověkem ze závislosti. Utvrdilo mě to v tom, že drogy mají spoustu světých stránek, ale vezmou vám vše. Rodinu, peníze a duši především. Pán řekl, že **DROGY JSOU ZLODĚJ**. Naprosto s tím souhlasím. Jsem ráda, že jsem mohla být na této besedě.

● Příběh pana Tipana byl zajímavý a velmi emotivní. S pár lidmi už jsem se setkala a jsem pyšná na to, že jsem tyhle věci v životě nezkusila.

● Nejvíc mě zaujal jeho životní příběh a obdivuju jeho sílu se z toho dostat. Vzhledem k tomu, že mezi takovými lidmi žiju celý život od základní školy až po mé rodinné příslušníky a vím, jak se lidé chovají pod vlivem různých drog, tak jsem se nedozvěděla nic, co bych už před tím nevěděla.

● Přednáška byla velmi zajímavá, nikdy jsem nad drogami takto hluboce nepřemýšlel, protože tohle téma nemám rád. Jsem zásadně jak proti drogám, tak proti alkoholu. A musím říct, že dnešním dnem jsem se na sto procent utvrdil v tom, že nic takového zkoušet nechci. Mám kamarády, kteří občas užívají lehké drogy, kamarádím s nimi. Ale vždy, když mi něco takového nabídnou, tak odmítnu.

● Beseda se mi líbila. Byla velmi naučná a dostal jsem spoustu nových informací. Líbila se mi hezky vedená a otevřená komunikace. Osobně vidím drogy jako velkou problematiku dnešní doby.

● Dnešní přednáška byla dosti zajímavá převážně z toho důvodu, že přednášející si prošel velice drsným životem a vyprávěl detaily, díky kterým jsem si uvědomil, jak hodně vám drogy naruší selský rozum pro vytváření logických řešení problémů. Věřím, že mě přednáška velice obohatila novými zkušenostmi a doufám, že takových přednášek se objeví ještě více.

● Mně se dnešní beseda velmi líbila. Jsem rád, že konečně mohla proběhnout. Tato beseda předčila má očekávání, byla plná vážných témat. Pán byl velmi příjemný a za ty dvě hodiny toho stihl říct dost. Jsem rád, že nám bylo umožněno být na této besedě. Dozvěděl jsem se tolik špatných věcí o tvrdých drogách, že bych je opravdu nikdy nezkusil.

● Přednáška o návykových látkách a závislost na nich se mi líbila. Znáám pár lidí, kteří jsou závislí na všem možném a chtěl bych jim pomoci, ale záleží jedině na nich. Já sám jsem ještě nic neměl a ani mě to netáhne. Je super, že taková instituce funguje a pomáhá lidem v těžkých životech. Přednášky tohoto typu se mi líbí a mohly by být častější.

● Beseda se mi líbila, s lehkými drogami mám zkušenost, naštěstí jen pozitivní. Ano, tato beseda by mě přesvědčila přestat, kdybych dále marihuanu užíval.

● Můžu ale v klidu říct, že já do toho nikdy nespádnou, protože tohle – drogy či jiné závislosti mě nikdy nepřitahovaly. Navíc abych byla upřímná, se toho bojím a nikdy bych do toho opravdu nešla, bála bych se, že se i něco stane. A taky si myslím, že je to pěkné svinstvo. A když jdu kolem nějaké party, kde je cítit tráva, opravdu mi to nevoní. Ve zkratce řečeno – mám se na to moc ráda, ale obdivuju toho pána, že se z toho dokázal dostat, protože málokomu se to povede.

● Beseda se mi velmi líbila. Podle mě velice záleží na člověku, který besedu vede, protože musí být zajímavý a samozřejmě musí vědět, co říct a co ne. Pan Tipan to zvládl na výbornou. Věděl, čím studenty zaujmout a rád odpovídal i na osobní otázky. Zajímavě popsal jednotlivé závislosti, přidal k nim i případy, se kterými se potkal.

Beseda mi přinesla především větší jistotu o tom, že touto cestou se nikdy nevydám a věřím, že lidem, co si občas něco dají nebo dokonce do něčeho spadli, tak jim to dalo dost na to, aby si uvědomili, že to není to, co je udělá šťastnými.

● Upřímně jsem nečekala, že to bude tak drastické! Bojím se toho a nikdy bych do toho nešla, bála bych se, že se mi něco stane, a taky si myslím, že je to pěkné svinstvo.

● Popravdě dokážu pochopit, proč lidi mohou brát návykové látky, i když jim to zdaleka život nezlepší. Lidé mají tisíce problémů, fyzických či psychických a chtějí rychlou cestou ven. Já sám jsem si tímto procesem prošel. Užíval jsem alkohol, kterého jsem pil až příliš velké množství. Moc se stydím za to, jak jsem se srovnával s problémy. Teď už vím, jak mi alkohol víc ubližoval, než mi pomáhal.

-lo-
fotografie: F. Grünberg

Temná stránka internetu

Každý den většina z nás stráví většinu času na internetu, na sociálních sítích. Fotky kámošů, sdílení zážitků, vtipná videa, ale i zajímavé články o různých věcech... Člověk se může dozvědět tolik věcí na internetu. Na sociálních sítích se dají potkat zajímaví lidé, číst zajímavé názory, nad kterými se člověk rád zamyslí. Já jsem však na sociálních sítích objevila nenávist, které jsou lidi schopni. Pro mě jsou sociální sítě místo plné nadávek, urážení a nenávisti.

Jsem si jistá že nejsem jediná, pro koho jsou sociální sítě takové. A chci vám v tomto článku ukázat, jaké jsou sociální sítě doopravdy.

Nejdřív bych asi začala tím, co se stane, když zveřejníte názor, který se neshoduje s názory ostatních. Samozřejmě se najde pár lidí, kterým váš pohled na věc připadá zajímavý. Ale pak tu jsou také lidé, kteří okamžitě reagují negativně. Začínají hádky, kde vůbec nevnímají vaše argumenty, ale jedou si svoje a nedokážou respektovat váš názor. Píší, že nemáte právo na jiný názor, což některým lidem může i ublížit. Tyto hádky jsem zažila a není to nic příjemného, když vám někdo řekne, že váš názor nikoho nezajímá a že máte jen být ticho a jít s davem. K tomu chci jen všem, kdo tuhle větu slyšeli nebo jakoukoliv podobnou, říct, že to není pravda. Váš názor se počítá, nevnímejte tyto lidi.

Další temná stránka internetu jsou anonymní zprávy. Anonymní zprávy jsou podle mě o trochu horší než ty neanonymní. Nevíte, kdo vám ty věci píše, a není to příjemné. Denně mi chodí opravdu dost anonymních a dost hnusných zpráv adresovaných na moji osobu. Obvykle jde o sprosté nádivky na moji postavu. Na-

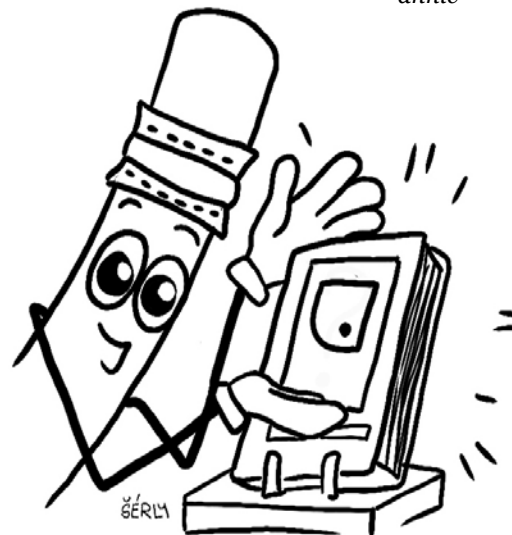
dávají mi, ať zhubnu, ať začnu cvičit. Píší mi, že jsem hnusná, že bych se měla malovat, abych byla aspoň trochu hezká. Naváží se mi do vztahu. Píší, že jsem jenom lhářka a d*vka. Že si lásku nezasloužím a můj přítel se se mnou za chvíli rozejde. Hrabou se v mojí minulosti a píšou spoustu dalších hnusných věcí. Síla anonymních zpráv je velká. Každý si může udělat anonymní účet a využít ho, jak jenom chce. Může takhle ublížit hodně lidem a vyjde z toho bez problémů. Nejlepší obrana na tyto zprávy je blok. Zablokovat si tyto lidi dřív, než začnou. Nevnímat tyto zprávy, protože tito autoři se schovávají za anonymitu, využívají jí. Není to ani trochu hezké a je to jenom ukázka toho, jací mohou být lidé zbabělci. Skrývat se za anonymitu není hrdinství.

Ještě bych chtěla zmínit takzvané "nudesky". Myslím, že všichni víme, co to je. Ale pro ty, co neví, vysvětlím. Jsou to intimní fotky jak kluků, tak holek. Většinou tyto fotky požadují kluci. Neříkám, že všichni. Chci vám teď napsat vlastní zkušenosti s těmito lidmi, pro které je samozřejmostí, aby holky posílaly tyto fotky. Jednou mi přišla žádost o tuto fotku. Přišlo mi nechutné, že jde rovnou k věci. Odepsala jsem, že nic nepošlu. Najednou mi od něj přišla moje adresa a škola, do které jsem v tu dobu chodila. Později jsem zjistila že to byl blízký člověk mé kamarádky a spolužačky, která prý omylem zmínila, kde bydlím a že jsme spolužačky. Nebydlím ve velkém městě, je tam pár domů. Mamka má na plotě svoje jméno, kvůli práci. Stačilo tak málo a už věděl moji adresu a mohl ji využít ve svůj prospěch. Samozřejmě začal vyhrožovat. Že pro mě přijde, že bude čekat před školou. Bylo to dě-

sivé a dost jsem se bála. Nic jsem mu však neposlala a výhrůžky pokračovaly. Celé jsem to vyřešila tím, že jsem celý chat zveřejnila a ten člověk pak dostával výhrůžky od hodně lidí. A nakonec si smazal účet a byl klid. Aušak tato zkušenost nebyla hezká a mrzí mě, že si tohle zažívá hodně lidí, jak holek, tak kluků. Myslím, že v tomto případě je nejlepší to netajit. Řekněte to někomu, nikdy na tohle nebuďte sami.

Existuje hodně temných stránek sociálních sítí, s těmi, co jsem zmínila, mám zkušenost a připadají mi, že jsou asi nejdůležitější. Sociální sítě nejsou procházka růžovým sadem, je tam víc temna, než se na první pohled zdá. Ale ať se vám tam děje cokoli, nikdy nebuďte sami. Vždycky tu někdo pro vás je. Nadávek na internetu se nikdy nezbavíte, jediné, co s tím můžete dělat, je naučit se je ignorovat. Nemá cenu na ně, jakkoliv reagovat nebo se bránit. Pokud na ně budete reagovat, budou se nadávky stupňovat. Nechci tím říct, ať si to necháváte líbit, to ne. Jenom z vlastních zkušeností vím, že reagovat nemá cenu. Buďte na sociálních sítích opatrní.

-annie-

STROBOSKOP - PRÁCE ŽÁKŮ V ATELIÉRU

„Prosím, pane profesore, já prchám.“
„Prcháte? Copak vy nevíte, jak se prchá?“

Ukázka použití stroboskopického záblesku
na jedné expozici.

Foto: Tereza Sobotková

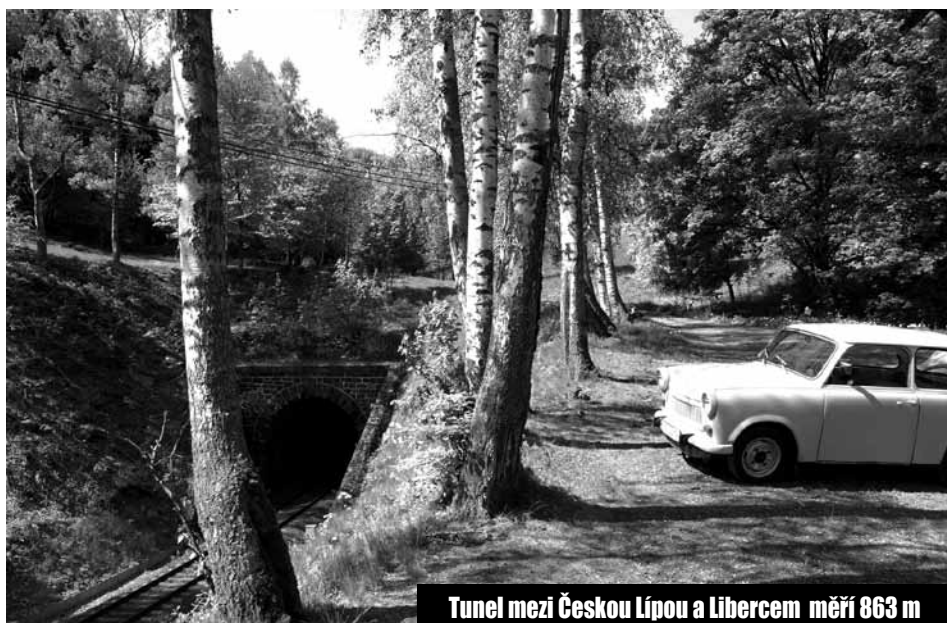

TOULKY PO ČECHÁCH TRABANTEM

Foto: Matěj Morák, 1S

Kryštofovo údolí a Novinský viadukt, který je se 14 pilíři největší v Čechách

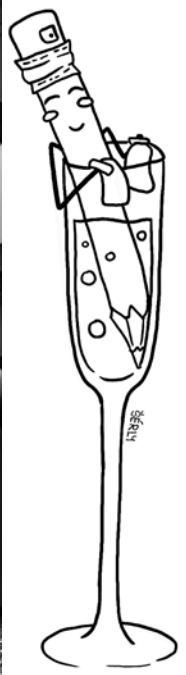
Tunel mezi Českou Lípou a Libercem měří 863 m

FOTÍME V PŘÍRODĚ

PLES 4.S / 5. března 2022

Setkání s Janem Burianem

Nesmířit se s černobílým viděním světa, svobodně a bez obav cestovat, nacházet inspiraci všude kolem sebe, myslet pozitivně. To jsou jen některé myšlenky, které zcela přirozeně vzešly z besedy s písničkářem, spisovatelem a průvodcem Janem Burianem, která se na Polygrafce uskutečnila 6. dubna. Po úvodní moderované části zbyl tentokrát také dostatečný prostor pro dotazy žáků. Dlužno uvést, že témata, na něž se ptali, byla natolik různorodá a zajímavá, že překvapila i samotného Jana Buriana. Hudba, divadlo, slavní rodiče, cestování, vzpomínky na rok 1989 i docela obyčejné každodenní postřehy k různým situacím, to vše posluchače zajímalo. Jan Burian vše podal s nadhledem a humorem, jimiž si publikum snadno získal. Závěrem musím poděkovat paní Vlastě Urbanové, díky jejíž pomoci se beseda s Janem Burianem na naší škole uskutečnila. Čtenáře navnaděné tímto krátkým textem můžeme ujistit, že v příštím čísle přineseme s Janem Burianem obsáhlý rozhovor, jenž bude vycházet především z dubnové diskuse s našimi žáky. Kdo se tedy nemohl z jakéhokoliv důvodu zúčastnit, má možnost se atmosféře zmíněné besedy přiblížit.

-fis-

Beseda očima studentů Polygrafky

MARTIN DRÁBEK

Básník, písničkář, hudební skladatel, cestovatel, všechna tato slova sedí na osobu Jana Buriana, jehož jsme poznali na naší besedě.

Dá se říct, že umění má v krvi, přece jen jeho matka byla herečka a jeho otec E. F. Burian byl významným režisérem a mimo jiné dramatikem a básníkem. Dozvěděli jsme se o jeho dětství, dospívání a zejména o jeho hudebních začátcích. Dále pak i o tvorbě hudby, která nebyla komunistickému režimu zrovna po chuti. Vyprávěl nám, jak ve šlépějích hudby pokračují i jeho děti, také o svých cestách po světě. Například jeho povídání o Islandu mě zaujalo. Zem, která rozhodně nepatří mezi přední příčky v návštěvnosti turistů, má však podle něho člověku co dát. On sám si zde prý uvědomil, jak malý je člověk proti přírodě.

Ač jsem měl o přínosu této besedy pochybnosti, tak mne pan Burian velmi mile překvapil. Působil velice sympaticky a několikrát jsme se během jeho výkladu zasmáli. Potěšující byl i fakt, že nadšení z této besedy s námi sdílel i sám pan Burian, který byl velice potěšen naším zájmem.

JAKUB DAČO

Na pana Buriana jsem se velmi těšil. Má bohatý přehled o českém showbiznyse a rád pozoruje jinou generaci. Přál bych si, aby bylo takových lidí více. Když se člověk proslaví, bývá většinou otázkou času, kdy se změní. To ale o panu Burianovi povědět nemohu. Je sám sebou, vyzařuje z něj pozitivní energie a optimismus. Umí si udělat legraci sám ze sebe, což většině lidí dělá mnohdy velké potíže. Dvě hodiny utekly velmi rychle, což je důkaz, že jsem si besedu velmi užil. Z besedy jsem si odnesl jednu důležitou věc. Naděje umírá jako

poslední, a i když se nám život zdá být proti nám, vždycky nám to dá zkušenosti, které nijak jinak nezískáme. Všiml jsem si také, že jsme si podobní v určitém druhu humoru, a to si mě jako fanouška získalo ještě více.

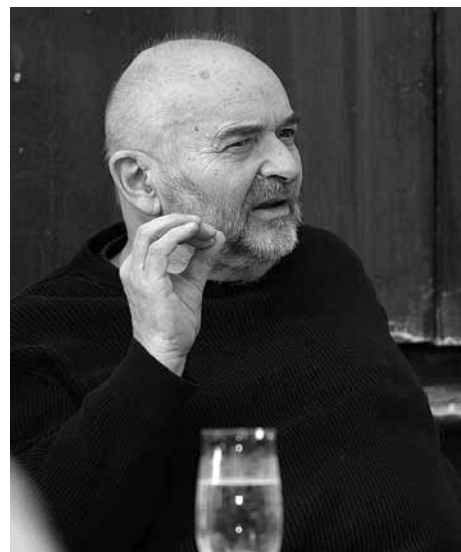
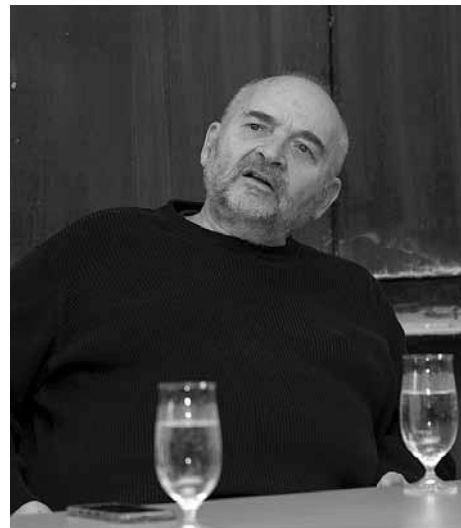
VÁCLAV JONÁŠ

Jan Burian není jen skladatel a písničkář. Je i básník, publicista, moderátor a cestovatel. I přes to, že beseda s ním trvala jen dvě hodiny, dozvěděli jsme se mnoho informací o jeho životě.

Je synem slavného E. F. Buriana, který ale po válce, navzdory svému talentu, raději sloužil komunistickému režimu. Jak můžeme vidět, pan Burian zdědil mnoho talentu po svém otci. I ve svém vyšším věku je stále aktivní a pracovitý člověk a na besedě to bylo velmi dobře znát. Velmi často se na besedě vtipkovalo, ale do kontextu a významu besedy tento humor skvěle zapadal.

Mě samotného překvapilo, že se pan Burian vyzná v moderních technologiích daleko lépe než třeba někteří současní dospělí. Cílem besedy bylo seznámit žáky s všestranným talentem, kterým Jan Burian překypuje. S hostem mám například společný zájem a názor na současnou českou kulturu. Nakonec můžu zmínit, že všichni, včetně samotného Jana Buriana, byli s besedou spokojeni.

Z názorů žáků vybrala A. Bartůňková

Jana Urbanová hovořila s žáky Polygrafky o životě v terezínském ghettu

Po téměř čtyřech letech zavítala na Polygrafku bývalá učitelka a především aktivní divadelnice a režisérka amatérského divadelního souboru v Krupce paní Jana Urbanová, která ve svých sedmi letech strávila pro svůj židovský původ několik měsíců v terezínském ghettu. Zájem o setkání s touto pamětnicí předčil všechna očekávání. Do poslední chvíle jsme přijímali prosby a žádosti žáků, kteří si velmi přáli se besedy zúčastnit.

Hned na úvod se Jana Urbanová neubráníla smutnému srovnání se současnou situací ve světě. Při zmínce o válce na Ukrajině se omluvila, že své takřka osmdesát let staré vzpomínky sděluje ve chvíli, kdy podobnou tragédii sledujeme téměř v přímém přenosu. Navíc zdůraznila, že její osobní i rodinný příběh spjatý s událostmi holocaustu patří k těm šťastnějším, neboť válku společně se svými nejbližšími přežila a po jejím skončení se s rodiči a bratrem opět shledala. Vraťme se ale o několik let zpět. Jana Urbanová pochází z národnostně smíšené rodiny. Otec MUDr. Josef Kláček provozoval lékařskou praxi v severočeském Oseku, kde se Jana Urbanová v předvečer druhé světové války 10. listopadu 1937 narodila. Na podzim 1938 museli Kláčerovi v důsledku přijetí Mnichovské dohody Osek opustit. Následně se usadili v Mníšku pod Brdy. Nacistická okupace a protizidovské zákony však rodinu Kláčerovu dohnaly i tady. Po zásahu gestapa, jež vyústilo v krátké otcovo uvěznění, byla celá rodina nuceně přesídlena do Prahy. Díky skutečnosti, že matka Jany Urbanové nebyla židovského původu a se svým mužem se odmítla rozvést, se nebezpečí transportu do koncentračního tábora stále oddalovalo. Předvolání přišlo až

v lednu 1945, tedy již téměř na konci války. Platilo pro otce a obě děti. Rodiče se však rozhodli, že astmatem sužovaného mladšího syna Ivana před transportem ukryjí. Tak započala anabáze, při níž paní Kláčerová se svým synem měnila různá místa, žila v neustálém strachu a napětí a spoléhala na pomoc několika slušných lidí. Jana s otcem putovali do Terezína, kde však nedlouho po příjezdu došlo k jejich rozdělení. Janu ubytovali v tzv. Heimu, kde žila s dalšími internovanými dětmi. Netušila, že se blíží okamžik, který nadobro ovlivní její celoživotní směřování. Do Terezína zamířila komise švýcarského Červeného kříže. Na-

vycvičení, tak jsem dostala hrůzu, aby to někdo neslyšel a táta na to nedoplátil. Utíkala jsem, abych ho přerušila a byla jsem šťastná, že jsme na chvíli spolu.“ Premiéra Karafiátových Broučků měla pro Janu Urbanovou celoživotní význam. Divadlo jí učarovalo. Přiblížil se konec války. V Terezíně se podle vyprávění Jany Urbanové podobal apokalypse: „Do Terezína začali stěhovat lidi z jiných koncentráků. Přijížděly hytláky, které stály na kolejích, a když se otevřely, vypadli z nich mrtví a ven vycházeli pološílení a nesmírně zubožení lidé. Terezín se rychle zaplňoval, lidé neměli co jíst a neměli kde spát. V Terezíně se rozšířil tyfus, na který mnoho lidí umíralo. Byla

cistě totiž potřebovali předvést, že obyvatelé Terezína žijí v samostatném městě plném rozmanitých možností a aktivit, včetně těch kulturních. Tohoto úkolu se uchoopili operní pěvec Hanuš Thein a herečka Vlasta (Váva) Schönová, která s dětmi nastudovala divadelní představení podle Karafiátových Broučků. Janin otec, vášnivý divadelní ochotník a klavírista, se zúčastnil práce na inscenaci Hoffmannových povídek, kde byl vybrán do mužského sboru. Tehdy se malá Jana mohla výjimečně se svým otcem potkat. Na okolnosti tohoto setkání vzpomínala v rozhovoru, který jsme spolu v roce 2019 pořídili: „Přišel pro mě nějaký člověk a říkal: „Máš jít pod jeviště. Čeká tam na tebe táta.“ Táta rád hrál na piano a v Terezíně mu moc chybělo. Blížila jsem se k němu a slyšela, jak táta hraje a zpívá píseň Voskovce, Wericha a Ježka Pochod neutrálů: „Máme všichni války dost, ať mi někdo řekne, proč se válka vede, z války může mít radost, ten jenom který tu válku sám nevede.“ Jak jsme byli válkou

to dost hrozná doba. Rusové osmého května Terezín osvobodili a okamžitě ho uzavřeli, protože hrozilo, že se epidemie rozšíří do celé republiky. Z vnitrozemí příjížděla spousta lékařů a sester. Mnozí se nakazili a zemřeli.“ Válka skončila, ale peripeitím rodiny Klačerových dosud neodzvoni. Určitou dobu trvalo, než se všichni opět shledali. Navzdory matčiny obavám se Janin otec rozhodl vyhovět žádosti a s celou rodinou se vrátil do Oseka, kde záhy navázal na své předválečné lékařské působení. Kromě toho se brzy zapojil do osekého kulturního života, především v rámci tamního ochotnického souboru. Rok 1948 a nástup komunistů k moci připravil rodině Klačerových další nesnáze. I přes nepříznivý kádrový profil se Janě Urbanové podařilo odmaturovat a později vystudovat ruštinu a výtvarnou výchovu na plzeňské pedagogické fakultě. Řadu let působila jako učitelka, ale když začátkem sedmdesátých let odmítla podepsat souhlas se „vstupem vojsk“, byla ve svém zaměstnání z politických důvodů diskriminována. V sedmdesátých letech s manželem zakotvili v amatérském divadelním souboru v Krupce, v němž posléze začala režisrovat. V krupském divadelním souboru působí jako režisérka dodnes.

O všech výše uvedených životních zážitcích vyprávěla Jana Urbanová 28. dubna žákům naší školy. Její vzpomínání bylo věcné, neokázalé a hluboce pravdivé. Svě vzpomínky a atmosféru tehdejší doby přiblížila také za pomoci autentických předmětů, s nimiž do Terezína putovala, ať už se jednalo o kufr nebo dětské šaty. K nahlédnutí přivezla také dopis mamince, který v Terezíně napsala. Děkujeme paní Janě Urbanové za obětavost a vstřícnost, s nimiž předstoupila před naše žáky. Vladimíru Urbanovi děkujeme za to, že svou ženu na besedu doprovodil. Závěrem chci dodat, že jsem se po dodatečné rozpravě s žáky setkal výhradně jen se samými superlativy. Snad nejvíc na mě zapůsobily dvě reakce žákyň prvního

ročníku. První pravila: „Kdybyste nás na tuto besedu nevezl, byli bychom moc naštvaní, že jsme o ni přišli.“ A druhá: „Bylo mi líto, když beseda po devadesáti minutách skončila. Ráda bych paní Urbanovou poslouchala ještě déle.“ Co víc si přát? Snad jen, aby si žáci na příběhu Jany Urba-

nové uvědomili, že zlo na tomto světě nikdy nepoleví a čelit mu lze jedině zásadovostí, statečností a naprostým odmítnutím lhostejnosti. Jak zaznělo v závěru besedy: doufejme, že už nikdy žádné děti nebudou muset odjíždět vlaky kamsi do neznáma.

-fis-

Pokud jste byli na besedě s paní Janou Urbanovou, nebo jste si četli přepis celé besedy ve školních novinách, mohli jste si namátkově povšimnout, že paní Urbanová krátce mluvila o řádu Salesiánů. V části jejího příběhu se zmínila se vzpomínkou, kterou má z konce druhé světové války. Evangelický kněz ji ještě s dalšími dětmi vzal s sebou a začal se o ně starat na třech zámcích. Ale proč o tom mluvíme? Zanedlouho se ocitla u své tety, a když po nějaké době, co začala chodit do školy a potkala chlapce, který se jmenoval Beno Beneš, začala se s ním vídat nejen ve škole, ale namátkově i v kostele. Teď bych vám ráda přiblížila chlapce Bena Beneše, který se stal prostředníkem Salesiánů v Polsku

a řádu jako takového. Salesiáni jsou křesťanský řád, který založil muž jménem Don Bosca nebo také Jan Bosca, který byl italský katolický kněz. Řád se zaměřuje především na rodinu a děti s jejich výchovou. Po celém světě, ale i tady u nás mají několik sídel, kam mnoho lidí rádo chodí. Mají pobočku i tady v Rumburku, což asi moc lidí tady od nás z Polygrafky nevědělo. Sama s nimi mám zkušenost, protože s nimi jezdím na tábory, které jsou záživné a máte z nich zážitky na celý život. Mě mne překvapilo, když jsem seděla na lavičce a poslouchala paní Urbanovou a najednou zmínila Salesiány. Tím bych ukončila zmínku o tomto řádu a vzpomínce paní Urbanové na Salesiány.

-emm-

Třídy SOŠ mgp Rumburk ve školním roce 2021/2022

1.A / Mgr. MARTIN MACEK

Bažo Marek
Demeterová Taťana
Ferenc Karel
Frolík Marek
Horváth Jan
Hönes Marek
Hrňa Antonín
Hruška Aleš
Charvát Danny
Indrák Pavel
Jarkovský Adam

Jonásek Petr
Kiššová Miriam
Luh Ondřej
Mokrý Marek
Ptáček Patrik
Rejmanová Veronika
Semelka Jakub
Sivák Robert
Vicány Samuel
Voldřichová Blanka
Zdražil Josef

1.S / Mgr. FILIP STOJANÍK

Almášiová Valérie
Baloun Michal
Cicková Jessica
Havlíček Miroslav
Horák Matěj
Hrabal Eduard
Husárová Sára
Janovský Michal
Kačírková Kateřina
Kroutilová Anna

Krupička Nicolas
Margalová Leona
Maštalířová Eliška
Sema Jindřich
Svoboda Jakub
Šnejd Martin
Štiková Nela
Tomančáková Anna
Vlková Ema
Walter Jan

1.P / Mgr. JIŘÍ STRÁNSKÝ

Devátá Leona
Ganbaatar Bolortuya
Jelínek Adam
Kunstová Michaela
Langrová Tereza

Ohnesorge Tereza
Polanová Soňa
Šetka Daniel
Vlach Stanislav
Zemanová Nicol

2.A / ROMANA BERNARTOVÁ

Anyalai Roman
 Brošňák Michal
 Demeterová Nina
 Jirousková Vanesa
 Kocman Daniel
 Krejza Tadeáš
 Kučerová Aneta
 Leber Ondřej
 Litterová Karolína
 Pokorný Josef
 Polan Jiří

Poruba Marcel
 Procházková Kamila
 Rigová Eliška
 Schindlerová Sára
 Sukdoláková Bára
 Svoboda Jiří
 Svobodová Klára
 Škoda Patrik
 Vaverová Andrea
 Vörösová Ema

2.S / Ing. ANDREA BARTŮŇKOVÁ

Alešová Dominika
 Dačo Jakub
 Danielová Viktorie
 Drábek Martin
 Dušková Aneta
 Jonáš Václav
 Král Marek
 Louda Jakub Matěj
 Lukáčová Tereza
 Marková Eliška
 Mendová Karolína
 Petruželová Adéla

Pišová Tereza
 Posselt Matyáš
 Prágllová Lucie
 Savka Jan
 Spěvák Ondřej
 Srbecká Martina
 Uskokovič Vít
 Valentová Jiřina
 Vítová Kateřina
 Žďánský Štěpán
 Zatloukal Tomáš

3.A / Mgr. MARTIN MACEK

Bartoň David
 Brahová Aneta
 Čmugrová Anna Marie
 Dolenská Tereza
 Heroutová Jiřina
 Hlaváčková Jana
 Indrák Jiří
 Jonásek Pavel
 Karásek Vojtěch
 Koubková Veronika
 Kvapil Tomáš
 Němečková Klára
 Pavluk Vladimír

Petrla David
 Pihanová Martina
 Poláková Natálie
 Reiser Filip Pavel
 Remešová Marie
 Rouha Adam
 Rysová Lucie
 Semanová Petra
 Srba Robin
 Steško Petr
 Šelmek Zdeněk
 Šída Petr
 Všetěčka Ladislav

3.B / MARTIN ŠTĚPÁNEK

Beránková Lucie
 Čapek Matěj
 Čechová Petra
 Fišer Jan
 Hron Michal Antonín

Chaloupková Iveta
 Kůla Patrik
 Moučka Jiří
 Šmýd Kristján
 Vrána Petr

3.S / Mgr. JOSEF MAKOVSKÝ

Balážová Nikola
 Bartoš Michal
 Bílá Teresa
 Borková Kristýna
 Grösserová Adéla
 Grünberg František
 Güntherová Nicol
 Kopecký Ladislav
 Košinová Adéla
 Koudelková Adéla
 Masopustová Lýdie
 Mokrá Erika

Petříček Adam
 Rýdl Adam
 Smetana Jan
 Sobotková Tereza
 Stárková Eliška
 Surý Martin
 Tesař Ondřej
 Třetinová Lenka
 Vacek Tadeáš
 Valenta Jakub
 Věrný Dominik

4.S / Ing. ROMAN SVOBODA

Bílá Claudie
 Bílá Patricie
 Bourek Karel
 Červená Barbora
 Dušánková Aneta
 Engl Tomáš
 Horáková Barbora
 Hovorka Luděk
 Jankechová Anna Marie
 Jetmar Jakub
 Jiroušková Sarah
 Klofáková Kateřina
 Knotková Eliška
 Kovandová Sabina
 Kulha Jakub

Kuruc Lukáš
 Mériová Kateřina
 Moravec Michal
 Musílek David
 Němec Daniel Jiří
 Nezdobová Natálie
 Novotný Josef
 Panák Petr
 Rek Jakub
 Rezek David
 Rousek Dominik
 Seryn Filip
 Staňková Radka
 Taří Kateřina

Ještě k maturitám...

Praktická maturitní zkouška je dílčí zkouškou v řadě. Grafici zde prokazují svoje znalosti v používání grafických programů, znalosti v sazbě, elektronické montáži, uplatňují svoji kreativitu a v neposlední řadě pak musí vytvořit webové stránky podle vlastního návrhu.

Tiskaři pak provádějí přípravu tiskových strojů, vlastní tisk a jeho objektivní vyhodnocení. A také mísí barvy podle vzoru.

Na praktickou maturitní zkoušku mají dva dny po šesti hodinách. *-iša-*

Slavnostní předání maturitních vysvědčení se letos uskutečnilo v obřadním sále Městské knihovny v Rumburku.

COMIC-CON

Comic-con je místo, kde si postavy z filmů, seriálů a her užívají. Je to naprosto úžasné místo. Spousta přednášek a workshopů, setkávání známých osobností. Můžete si zde zahrát na starých herních automatech nebo na drahých herních počítačích. Mů-

žete soutěžit o úžasné ceny. Cosplayeři na svých cosplayech pracovali dlouho a pečlivě a naprosto se jim vždycky povedly. Je to až neuvěřitelné, co umí vytvořit a dovést do dokonalosti. Je to úplně jiný svět, člo-

věk uteče od reality tohoto světa a ocitne se na místě, kde je naprosto krásná atmosféra, milí a ochotní lidé. Můžu toto místo (O2 arena) jenom doporučit, rozhodně to stojí za to. *-annie-*

Radost a smích

Děti jsem nikdy v lásce neměla. Pokaždé, když okolo mě nějaké proběhlo, jsem se znechuceným pohledem odkráčela co nejdál, abych neslyšela jeho smích, křik, nebo vlastně jakýkoliv zvuk vydaný tímto stvořením. V době, kdy nikomu moc nebylo do smíchu a byli jsme zavření v našich domovech s rodinou, kde místo harmonie převládala spíše ponorka, se můj názor na děti pomalým tempem začal měnit. Vždyť ty děti za nic nemohou. Pláčou stejně tak jako my, křičí stejně jako my, ale radují se více než my. Vidí svět jinak než my. Je barevnější a plný důvodů k radosti. Radují se z maličkostí a čím jsme starší, tím víc si to musíme připomínat. Vše má své největší kouzlo, dokud jsme dětmi. Děti nevnímají tolik negativních jevů kolem sebe a užívají si, dokud to jen jde.

Jiskřičky smíchu v dětských očích jsou nejupřímnějšími hvězdami, co nám kdy vesmír dokáže nabídnout.

Tím vznikl můj nápad. Sehnat děti a fotit. Jediným záměrem bylo zachytit jejich radost a přetvořit ji do hmatatelné vzpomínky.

Eliška Stárková

TŘPYT MRAZU

*Pod sebou třpyt mrazu,
nad sebou třpyt hvězd,
před sebou tma.
Jsou mi blíž hvězdy, nebo zem?
Co z toho tvoří víc, co vidím,
jak by vypadala realita,
kdybych viděla něčím jiným než očima?
Jako ta tma?*

-KAMILA-

KŘEŠŤANSKÝ PUBERTÁK

Být křesťanem je někdy složité. Hlavně ve věku dospívání, kdy máte pochyby sami o sobě a vlastně nevíte, co s tím máte dělat. Sama vím, jaké to je, protože jsem dítě v pubertě nebo kritickém věku, jak to někdo rád nazývá. Myslím si, že není nic špatného na tom, že člověk něčemu věří, ale musí vědět, čemu věří a proč tomu věří. Víra je jeho osobní volba a názor, což je takhle u spousty věcí, jen se to lidi někdy bojí přiznat. Někteří mladí křesťané, ať už katolíci, nebo protestanti, se bojí v tomhle věku přiznat, že jsou věřící, a naprosto je chápu. Záleží na tom, jak moc jste připraveni na to, abyste to přiznali. Někdy jste v tom vychovávaní už od mala. Já jsem se ale k víře obrátil až v pozdějším věku, stejně tak jsem se nechala pokřtít. Být křesťanem praktikující, či nepraktikující? Na tom nezáleží. Někteří lidi to nechápu a připadá jim to zoufalé. Ano, mně také někdy připadá, že vlastně potřebuju v něco zoufale věřit. Ale pak je to hezké prožívat. Někdo chodí do kostela a někdo zase na setkání, kde se setkává s lidmi, kteří mají společný záměr. Já do kostela nechodím a to z jednoho prostého důvodu. Necítím se tam dobře, což by spousta katolíků nechápala každý tam potřebuje chodit. Někdo to třeba dává najevo jen tím, že nosí křížek na krku, jako já, nebo má Bibli v knihovně, taky jako já. Být křesťanský puberták je někdy složité, to sama vím moc dobře, ale když okolo sebe máte lidi, kteří to pochopí, uleví se a už nemáte takový strach. Může to znít, že vás tu teď navádím k víře, ale skoro nikdo nemluví o tom, jak se cítí lidé, kteří dospívají a jsou věřící, jak je tomu už po staletí.

- emm-

Polygrafka v Činoherním klubu

Zajet si občas do Prahy do divadla jen tak odpoledne ve všední den a vracet se v noci, přestože druhý den vstáváme do práce, se stalo naší tradicí. Tentokrát Filip Stojaník vybral hru Léda v Činoherním klubu. Společná cesta autobusem je pokaždé moc příjemná. Myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že jsme spolu prostě rádi. Mám na mysli učitele, žáky, rodiče a přátele Polygrafky.

A tak jsme opět sledovali herecký koncert. Doslova. Smekám před uměním Petra Nárožného, Ondřeje Vetchého, Nely Boudové, Dany Černé nebo Mojžíra Maděříče. Herci odžili na jevišti kus života plného emocí, žárlivosti, manipulace a přetvářky. Pěkná dřina, řeknu vám. A oni se po představení ještě usmívají a jsou ochotni se s námi fotit. Klobouk dolů, děkujeme.

-ŠA-

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

Na co se kouknout?

Rád bych vám doporučil nějaké zajímavé filmy a seriály, které sleduji na Netflixu nebo na HBO Max. Jako první seriál bych chtěl představit *Snowpiercer* (Ledová archa), který je na Netflixu. Pozor, vznikl i film, ale podle mého názoru je seriál lepší jak v kvalitě příběhu, tak i veškerým zpracováním. Příběh se odehrává ve vlaku a celá zem je obklopena zimou, ve které by se normálně žít nedalo. Děj se odehrává necelých sedm let od katastrofy, kdy zbytek lidstva putuje na předem budovaných kolejích. Vlak má přes 1001 vagónů a zhruba 3000 cestujících. Jejich život je ve vlaku rozdělen do tří tříd. Začíná se rozmáhat nejistota a napětí, protože jsou objevena mrtvá těla s uříznutými genitáliemi. Vedoucí správy vlaku Melanie Cavill pověří Andreho Laytona, bývalého detektiva,

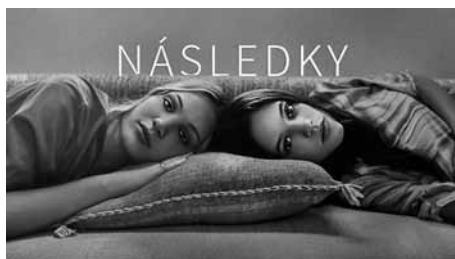

a jednoho z černých pasažérů. Černí pasažéři, se během výjezdu chtěli dostat do zadní části vlaku, ti, co se tam dostali byli uvězněni a žili v přísných podmínkách. A právě Layton, jeden z nich, nabídku přijal, ovšem i s postranními úmysly. Ostatní zbědované zadáky, nenechá napospas diktátorskému režimu a zažehná osudovou revoluci v celém vlaku, aby si všichni byli rovni, což se postupně v příběhu stane dost náročným úkolem a bude to mít velké dopady na sociální strukturu vlaku. Postupem času se seznámíme s životem ostatních tříd ve vlaku, jaké části mají třídy a jakým životem si žijí. Také se tam potkáme s dost zajímavými postavami, které se nám můžou zdát jako záporáci nebo naopak, ale postupem času poznáváme jejich příběh, chování, a v určitých věcech měníme názor. A to jak pozitivně i negativně. Seriál má tři série po deseti dílech, kde každý díl má v sobě momenty, kdy jsme doslova překvapeni. Kdybych měl seriál ohodnotit, dostane 8 bodů z 10. Dál bych doporučil seriál *Euforie* z HBO Max. Zde ve škole jsem se potkal se třemi lidmi, kterým se seriál líbil, pak s těmi, kterým zas ne, a pak s těmi, co ho vůbec neznali nebo ho neviděli. Než bych vůbec začal, jako první bych chtěl napsat, že v se-

riálu tvůrcům nedělá problém, aby některé části obsahovaly nahotu, závislost jako únik od depresí, trápení, agresivitu jako například bodání do zad či negativní a nepříjemné vlastnosti. Každá postava má v sobě jak kladné, tak i záporné vlastnosti, kdy třeba drogový dealer je paradoxně hodný a přátelský člověk. Celý příběh je o dospívání skupiny středoškoláků, kteří se orientují ve světě drog, lásky, sexu, traumat a sociálních sítí. Hlavní postavou je herečka a zpěvačka Zendaya. Tomuhle seriálu bych dal 7,5 bodů z 10.

Další zajímavý příběh se jmenuje *The Fallout* (Následky) opět z HBO Max. Film se odehrává opět ve škole, kde se stane drastická událost. Začalo se totiž střítet, hlavní hrdinka Vada zůstala schovaná na dívčích toaletách, kde i tuto událost přežila. Časem začne trpět různými úzkostmi a snaží se dostat pryč z reality. Film je z jedné strany povedený a nápad se mi zalíbil ale v některých částech je ochuzen. Přesto bych jej doporučil. Je to jeden z filmů, kde jsem viděl, jaké psychické následky může mít na žáky a ostatní lidi střelba ve škole. Nakonec bych také doporučil seriál *Thirteen reasons why* (Proč? 13x proto) na Netflixu. Seriál je o tom, že student Clay Jensen najde před domem krabici s kazetami,

které nahrála studentka Hannah Bakeroová, která byla jeho bývalá spolužačka a tajnou láskou. Ovšem Clay dostal ty kazety po dvou týdnech, kdy Hannah spáchala sebevraždu. Na nahrávkách Clay postupně zjistí třináct důvodů (v každém díle se objeví jeden důvod) proč si rozhodla vzít život. Poukazuje na třináct lidí, kteří jí nějakým způsobem dohnali až k ukončení života. V seriálu se toho odehrává celkem hodně a je dost zajímavé, že každá z postav, které poznáte, ji nějakým způsobem dohnala k této události. Je také dobré říct, že v některých situacích se doslova díváte, že někdo tohle dokáže udělat, a je až smutné, že

se tohle může stát někomu i v realu. Proto bych chtěl jen říct, buďte silní a nebojte se s čímkoliv, co vás trápí, někomu svěřit, nikdy nejste sami.

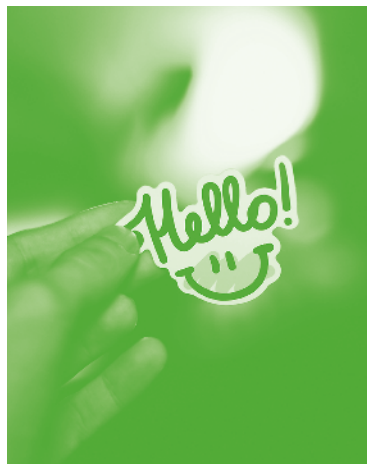

Tomuhle seriálu dávám 9 bodů z 10, protože jsem rád, že se seriál zaměřil na šikanu, týrání a zneužívání a dokázal nějakým způsobem ukázat, jaké následky to může mít.

-Terns-

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

tančírna
BALAHALA

ENGLISH CLUB

TOUŽÍTE SE ZLEPŠOVAT V ANGLICKÉ KONVERZACI? ANGLIČTINA VÁS PŘITAHUJE, ALE NENACHÁZÍTE PŘÍLEŽITOSTI MLUVIT? POCHÁZÍTE ZE ZAHRANICÍ A KOMUNIKACE V ANGLIČTINĚ JE PRO VÁS JEDNODUŠÍ? ČEKÁ VÁS JAZYKOVÁ ZKOUŠKA A POTŘEBUJETE ZISKAT JISTOTU V MLUVENÉM PROJEVU? SETKÁNÍ U KÁVY NEBO ČAJE NAD TĚMATY KAŽDODENNÍHO ŽIVOTA. VĚK ANI ÚROVEŇ ZNALOSTI JAZYKA NEROZHODUJE

TEL.: 776 583 348 | ANDY.BARTUNKOVA@GMAIL.COM

ELIŠKA RIGOVÁ:

Milí čtenáři, dnes jsem si pro vás připravila článek o angličtině (ENGLISH CLUB), kam chodím. Dříve jsem hledala doučování z angličtiny nebo konverzace v angličtině. Jednou mě oslovila paní učitelka Bartůňková, zda se nechci připojit ke skupině, která se schází v tančírně BALAHALA na angličtinu. Byla jsem v tančírně úplně poprvé a velice se mi to tam líbilo. Působilo na mě útulné a klidné prostředí. Je to velká příležitost poznat a seznámit se s novými lidmi, poprvé se nás sešlo pět a podruhé jsme byli v devíti lidech z různých koutů Evropy. Na ENGLISH CLUBU jsem byla velice spokojená, poznala jsem nové lidi a ta hodinka času uteče moc rychle.

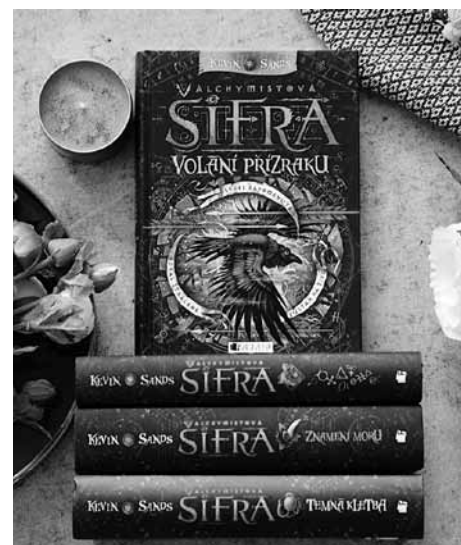
ANDREA BARTŮŇKOVÁ:

Nedá mi to nereagovat na Eliščin příspěvek, protože mě moc potěšilo nejen, že mě vzala za slovo a přišla, ale že se jí na English clubu v tančírně zalíbilo. Anglická setkávání nad kávou nebo čajem jsou mou novou aktivitou a právě místo jako tančírna Balahala v Rumburku tomu dodává opravdové kouzlo. Pokud jste do tančírny ještě nezavítali, srdečně návštěvu doporučuji. Najdete ji v centru Rumburka kousek od měst-

ského úřadu a těsně před místním bezobalovým obchodem Násypka (tak ten taky doporučuji navštívit). Probíhají zde různé sportovní i jiné aktivity, školení či přednášky, ale dá se tu i jen tak posedět s přáteli či nad knihou. Nyní se tu každé pondělní odpoledne mluví anglicky a je to vcelku jednoduché – kdo přijde, může se přidat, může i jen poslouchat, témata jsou různá, mění se dle chuti, hlavním cílem je kontakt s jazykem, který je bezesporu krásný a zvucný. Ovšem věci, která mě na tom nejvíce těší, je to setkávání nových lidí. Jednou se seznámíte se Španělkou, která žije ve Vilémově a užívá se tam svůj důchod, poté s ukrajinskou maminkou od dvou dětí, která ještě donedávna provozovala cukrárnu a nyní je v jiné zemi a snaží se „žít nový život“. Dorazí také Češi, přirozeně, různých věků a zálib, všechny nás ale spojuje ten jazyk. Pokud vás tedy Eliščina nebo má slova alespoň trochu nalákala, dorazte a sami uvidíte, já se budu těšit! Více informací vám ráda řeknu osobně nebo navštivte sociální síť či web Tančírny Balahala a ... see you soon!

ENGLISH CLUB KAŽDÉ PONDĚLÍ
17.00 – 18.00 hodin ● TANČÍRNA BALAHALA

ALCHYMISTOVA ŠIFRA

Řada knih s názvem **ALCHYMISTOVA ŠIFRA** nás provádí životem mladého sirotka jménem Christopher, který byl jako malý adoptován městským lékárníkem mistrem Benediktem. Příběh se odehrává v 17. století v Londýně, v době, kdy se šířil mor po celé Evropě. V prvním dílu tohoto titulu je Christopher, jakožto Benediktův syn a učedník, poslán do města pro různé suroviny. Jenže když se vrátí, nalezne svého mistra mrtvého na podlaze lékárny a tím začne jeho dlouhé dobrodružství; musí zjistit, kdo zabil Benedikta a postupně také nalezne, že jeho mistr schovával plno tajemství, které musí Christopher odhalit s pomocí jeho přátel.

Knihy, vhodné pro děti od 10 let, byly napsané autorem Kevinem Sandsem a ilustrované Olgou Zakisovou. Dají se zařadit do fantasy žánru, avšak příběh se odehrává v reálné časové linii mezi opravdovými historickými osobami. Knihy jsou plné tajemství a opravdových šifer, které může vyřešit i čtenář, dříve než je vyřeší samotné postavy.

Dle mého názoru je příběh velice strhující. Postavy jsou velmi zajímavé a časem se vyvíjejí skrze vše, co se jim přihodí. Knihy jsem nemohla odložit, protože jsem se do nich začetla. Myslím si, že pro milovníky záhad je tato kniha jak vyšitá. A toto je ode mne prozatím vše. Těším se, až budu moct připravit další recenzi.

-Elizabeth-

FOTÍME V EXTERIÉRU

PERLIČKY Z HODIN EKONOMIKY

Co je reálná mzda?

To, co si můžeme za minimální mzdu koupit.

Když dojde ke změně mzdy z 30 000 Kč na 33 000 Kč?

Reálná mzda se snížila o 10 %.

Vyjádří v procentech nezaměstnanost v ČR.

*Nezaměstnanost v ČR je 70 %.
(Ještě že ne 170 %.)*

Co je to trh práce.

Střetává se na něm nabídka pracovní síly s nabídkou pracovní síly.

Co jsou to náklady?

Něco, co je nevyhnutelné a musíme zaplatit.

Vybral R. Svoboda

KARNEVAL NA LEDĚ

se konal
7. března 2022

Zhlédněte video na
<https://www.facebook.com/sosmgp/videos>.
(Kamera E. Rigová,
střih M. Surý).

NEPRAVIDELNÁ SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Fotografie byla pořízena v restauraci Terasa Na Vyhlídce ve Filipově dne 21. května 2022, kam byl navzdory všem zvyklostem nevěstě unesen ženich pan Miloš Malec, náš učitel odborného výcviku. Nejen mezi žáky, ale i mezi učiteli jsou pěkní rošťáci, co mají rádi recesi a legraci. Že nám bylo spolu zase chvíli dobře, vidíte na našich výrazech. Nejšťastnější však byli nevěsta se ženichem! (Nevěsta si ženicha samozřejmě našla.) Blahopřejeme novomanželům a přejeme jim, aby byli zdraví a aby se měli stále rádi. -ŠA-

NEPRAVIDELNÁ SPORTOVNÍ RUBRIKA

Sportovní kurz Drhleny - 13. až 17. června 2022

BEZEVŠEH

■ **Vydává a tiskne:** SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 300 kusů. ■ **Redakční rada:** Mgr. I. Šabatová (ŠA), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (Io), I. Šabata (iša), Mgr. F. Stojaník (fis), Ing. A. Bartůňková, K. Procházková (Kamila), E. Rigová (Rambo), E. Vlková (emm), A. Kroutilová (annie), M. Horák (MH), Z. Šelmek (Terns), E. Maštaliřová (Elisabeth).

■ **Externí spolupráce - kresby:** Š. Makovská (Šerly) ■ **Webové stránky:** R. Liščák ■ **Technické a grafické zpracování:** I. Šabata